

آیت‌الله مرتضی مطهری در سال ۱۲۹۸ در فریمان و در خانواده‌ای روحانی به دنیا آمد و در سال ۱۳۱۰ برای تحصیل علوم دینی به حوزه علمیه مشهد رفت و دروس مقدماتی را آنجا آغاز کرد.

ایشان در سال ۱۳۲۳ برای فراگیری فلسفه - که به آن بسیار علاقه‌مند بود - به حوزه علمیه قم رفتند و از شاگردان درس فلسفه حضرت امام خمینی (س) شدند.

علامه طباطبایی در جلساتی که شب‌های پنج‌شنبه برگزار می‌شد مقاله‌های فلسفی خود را می‌خواندند و درباره آن با شاگردان و حاضران بحث می‌کردند. آیت‌الله مطهری از شاگردان برجسته آن کلاس بود و آن مقاله‌ها، در سال‌های بعد در چهار جلد به نام «اصول فلسفه و روش رئالیسم» با حاشیه‌نویسی ایشان به چاپ رسید.

بعد از فوت آیت‌الله بروجردی در سال ۱۳۴۰، آیت‌الله مطهری به تهران آمد و از همان ابتدا در مدرسه مروی به تدریس فلسفه ملاصدرا برای طلاب پرداخت و به زودی در دانشکده علوم معقول و منقول (دانشکده الهیات) دانشگاه تهران مشغول به کار شد و در آنجا نیز به تدریس کلام و فلسفه اسلامی پرداخت.

در این زمان او که در محیط متنوع دانشگاه با مسائل جدید جوانان آشنا می‌شد، نوشتن مقاله‌ها و کتاب‌هایی را برای پاسخ‌گویی به این سؤال‌ها آغاز کرد و به خاطر رواج افکار سوسیالیستی و ماتریالیستی در میان جوانان، تلاش خود را صرف معرفی اسلام به عنوان دینی پویانده و نیز زدودن خرافات و بدعت‌ها از چهره دین کرد. کتاب‌های بسیاری حاصل این دوره از عمر اوست؛ کتاب‌هایی چون حماسه حسینی، نهضت‌های اسلامی در صد سال اخیر و ...

او از مسائل سیاسی جامعه نیز غافل نبود و با مجامع اسلامی آشنا شد و در این محافل سخنرانی‌ها و بحث‌های مختلفی را ایراد نمود. در همین دوران در رادیو تهران نیز هر هفته یک بار سخنرانی داشت که مخاطبان وسیع‌تری را جذب افکار و اعتقاداتش می‌کرد. او برای نخستین بار در سال ۱۳۴۲ بعد از وقایع ۱۵ خرداد دستگیر شد و در سال ۱۳۴۴ به همراهی متفکران مذهبی دیگر، نظیر دکتر علی شریعتی به حسینیه ارشاد دعوت شد.

در سال ۱۳۵۰ به دلیل سوء تفاهم‌ها و اختلافاتی که میان او و دیگر گردانندگان حسینیه پیش آمد، کانون فعالیت خود را به مسجد الجواد که آنجا نیز محل تجمع مردم مشتاق شنیدن از اسلام راستین بود، تغییر داد اما سال ۱۳۵۱ مسجد الجواد نیز تعطیل و او به طور موقت بازداشت شد.

ایشان در سال ۱۳۵۶ «جامعه روحانیت مبارز تهران» را پایه‌گذاری کرد و با آغاز انقلاب نقش مهم‌تری را به عهده گرفت و به فرمان حضرت امام خمینی (ره) رئیس «شورای انقلاب» شد. اردیبهشت ۱۳۵۸ در حالی که چون همیشه از یک مجلس سخنرانی برمی‌گشت به دست یکی از اعضاء گروهک «فرقان» به شهادت رسید. از آن پس روز شهادتش را برای گرامی‌داشت یاد مردی که همه زندگی‌اش را وقف تعلیم و تربیت و آموزش

کرده بود «روز معلم» نام گذاشتند و امام او را «حاصل عمر» خویش خواندند و همه ی کتاب‌هایش را مفید و سودمند دانستند.